Lumea lui
Stanley,
primalampa
fermecată
aventură:

Jeff Brown (1926-2003), scriitor american, născut la New York, a lucrat mai întâi la Hollywood ca editor de scenariu și asistent de producător. A făcut parte din redacția publicațiilor *The New Yorker* și *Saturday Evening Post,* în care i-au și apărut câteva povestiri.

Ideea personajului Stanley i-a venit într-o seară, când J.C. și Tony, fiii lui, erau mici. Unul dintre ei a întrebat ce s-ar întâmpla dacă panoul cel mare de pe perete ar cădea peste J.C., iar Brown i-a răspuns că cel mai probabil s-ar trezi plat. Asta i-a făcut să-și imagineze în continuare cum ar decurge oare viața în aceste condiții.

Macky Pamintuan s-a născut și a crescut la Davao, un oraș din sudul Filipinelor. De mic copil, desenul a fost ocupația lui preferată, care îi aducea bucurie și mulțumire. Părinții lui și-au dat seama că era suficient să-i dea hârtie și creioane ca să stea liniștit și să nu facă boacăne.

La 21 de ani s-a mutat la San Francisco, iar în 1998 s-a înscris la Academy of Art College, ca să deprindă arta ilustrației. Când nu ilustrează, Macky Pamintuan joacă baschet, care e cealaltă mare pasiune a lui.

JEFF
BROWN

LUMEA LUI STANLEY

PRIMA AVENTURĂ

*

LAMPA FERMECATĂ

Marele panou cu amintiri

Micul dejun era gata.

— Mă duc să-i trezesc pe băieți, i-a spus doamna Lambchop soțului ei, George Lambchop.

Şi, chiar atunci, fiul lor mai mic, Arthur, s-a auzit strigând din dormitorul pe care îl împărțea cu fratele lui, Stanley.

— Hei! Veniți să vedeți! Veniți!

Domnul şi doamna Lambchop țineau foarte mult la politețe şi la vorbirea îngrijită.

— Nu e frumos să ne strigi pe noi aşa, Arthur, i-a spus domnul Lambchop în timp ce intra pe uşă. „Hei“ e pentru prietenii de vârsta ta, încearcă să ții minte pentru altă dată.

— îmi pare rău, a spus Arthur. Dar priviți!

Şi a arătat spre patul lui Stanley, acoperit de panoul enorm pe care domnul Lambchop îl dăduse băieților de Crăciun, ca să pună pe el fotografii, bilețele şi hărți. în timpul nopții, panoul căzuse peste Stanley.

Dar Stanley nu pățise nimic. Ba chiar ar mai fi dormit încă, dacă n-ar fi fost trezit de strigătele frățiorului.

— Ce s-a întâmplat? s-a auzit vocea lui veselă de sub panou.

Domnul şi doamna Lambchop au dat fuga să-l ridice din pat.

— Cerule mare! s-a minunat doamna Lambchop.

— Măiculiță! a strigat Arthur. Stanley a fost

turtit!

— Ca o clătită! a spus domnul Lambchop. Cea mai teribilă ciudățenie pe care am văzut-o vreodată.

— Haideți mai întâi să mâncăm, le-a zis doamna Lambchop, apoi eu şi Stanley îi vom face o vizită doctorului Dan să vedem ce-are de zis.

Odată ajunşi la cabinet, doctorul Dan l-a consultat pe Stanley în amănunt.

— Cum te simți, l-a întrebat doctorul. Te doare foarte tare?

— M-am simțit cam ciudat o vreme, după ce m-am trezit, i-a răspuns Stanley, dar acum mă simt bine.

— Da, aşa se întâmplă mereu în cazuri din astea, a spus doctorul. O să stăm cu ochii pe tânărul nostru o vreme, a mai zis după ce a terminat consultația. Uneori, noi, doctorii, în ciuda tuturor anilor de studiu şi experiență, ne minunăm de cât de puține ştim de fapt.

Doamna Lambchop a spus că s-a gândit că va trebui să ducă hainele lui Stanley la croitor ca

să le retuşeze, aşa că doctorul Dan a rugat-o pe asistentă să-i ia măsurile lui Stanley.

Doamna Lambchop şi le-a notat.

Stanley avea un metru douăzeci înălțime, cam treizeci de centimetri lățime şi un centimetru şi jumătate grosime.

Cum e să fii turtit

După ce Stanley s-a obişnuit cât de cât să fie turtit, a început chiar să-i placă. Putea să intre sau să iasă dintr-o cameră chiar şi atunci când uşa era închisă, întinzându-se pe jos şi strecu- rându-se pur şi simplu pe sub uşă.

Domnul şi doamna Lambchop îi tot spuneau că se prosteşte, dar în realitate erau chiar mândri de el.

Arthur era gelos, aşa că într-o zi a încercat să se strecoare şi el pe sub uşă, dar nu s-a ales decât cu un cucui.

Avea şi turtirea avantajele ei, după cum urma să descopere Stanley.

într-o după-amiază, a ieşit cu doamna Lambchop la plimbare şi mamei lui i-a căzut de pe deget inelul preferat. Inelul s-a rostogolit pe trotuar şi a alunecat printre gratiile unui canal întunecos şi adânc. Doamna Lambchop a început să plângă.

— Mi-a venit o idee, i-a spus Stanley.

Şi-a scos şireturile de la pantofi, apoi încă o pereche pe care o ținea de rezervă în buzunar şi le-a legat pe toate patru până când a făcut o sforicică mai lungă.

Apoi şi-a legat un capăt al sforii de curea, iar pe celălalt i l-a dat mamei să-l țină.

— Lasă-mă în jos, printre gratii, şi mă voi duce să-ți caut inelul.

— Mulțumesc, Stanley.

Şi l-a coborât printre gratii, balansându-1 cu grijă în sus şi în jos şi de la stânga la dreapta cât să poată cerceta cu grijă toată suprafața canalizării.

In timp ce doamna Lambchop stătea aplecată, cu sfoara coborâtă printre gratii, doi polițişti s-au oprit holbându-se la ea. Doamna Lambchop s-a prefăcut că nu-i vede.

— Ce s-a întâmplat, doamnă? a întrebat primul polițist. Vi s-a blocat yoyoul?

— Nu mă joc cu un yoyo, i-a răspuns doamna Lambchop tăios. Fiul meu e agățat la celălalt capăt al sforii, dacă chiar vreți să ştiți.

— Ia te uită, Harry, a spus al doilea polițist. Avem o lunatică!

Exact în acel moment, din canalizare s-a auzit vocea lui Stanley:

— Uraaa!

Doamna Lambchop l-a tras la suprafață şi a văzut că are inelul.

— Bravo, Stanley, a spus ea.

Apoi s-a întors supărată către polițişti.

— O lunatică, nu-i aşa? a spus ea. Ruşine!

Polițiştii şi-au cerut scuze.

— Nu ne-am închipuit, doamnă, au spus ei. Ne-am pripit. Acum ştim.

— Oamenii ar trebui să se gândească de două ori înainte să facă tot felul de comentarii răutăcioase, a spus doamna Lambchop. Şi în final să nu le mai facă deloc.

Polițiştii au fost de acord că e o regulă numai bună şi că se vor strădui cu altă ocazie să şi-o amintească.

într-o zi, Stanley a primit o scrisoare de la prietenul lui, Thomas Anthony JefFrey, a cărui familie se mutase de curând în California. Vacanța era aproape, iar Stanley fusese invitat să o petreacă împreună cu JefFrey.

— O, da! a spus Stanley. Mi-ar plăcea la nebunie să merg!

Domnul Lambchop a oftat.

— Un bilet dus-întors cu trenul sau un bilet de avion până în California costă foarte mult, a spus el. Va trebui să mă gândesc la o cale mai ieftină.

Când domnul Lambchop s-a întors de la birou în acea seară, a intrat în casă cu un plic maro enorm.

— Vino încoace, Stanley, a spus tata. Vezi dacă încapi în el.

Plicul i se potrivea mănuşă lui Stanley. Ba chiar mai rămânea şi puțin loc, cum avea să descopere doamna Lambchop, pentru un sendviş

subțire cu salată de ouă şi pentru etuiul periei de dinți pe care avea să-l umple cu lapte.

Au fost nevoiți să lipească pe plic foarte multe timbre ca să acopere atât poşta aeriană, cât şi asigurarea, dar chiar şi aşa tot a fost mai puțin costisitor decât dacă ar fi luat un bilet de tren sau de avion pentru o călătorie până în California.

A doua zi, domnul şi doamna Lambchop l-au strecurat pe Stanley în plic, împreună cu send- vişul şi etuiul periei de dinți umplut cu lapte şi i-au dat drumul în cutia poştală de la colțul străzii. Au îndoit puțin plicul, ca să intre în fanta cutiei poştale, dar, Stanley fiind un băiat flexibil, în cutie s-a îndreptat la loc.

Doamna Lambchop avea emoţii, pentru că Stanley nu mai fusese niciodată plecat de acasă de unul singur. A ciocănit în cutia poştală.

— Mă auzi, dragule? a strigat ea. E totul în regulă?

Vocea lui Stanley s-a auzit destul de limpede:

— Sunt bine. Pot să-mi mănânc sendvişul acum?

— Mai aşteaptă o oră. Şi încearcă să nu transpiri, dragule, i-a mai spus doamna Lambchop.

Apoi doamna şi domnul Lambchop au strigat amândoi odată: „La revedere! La revedere!" Şi au plecat acasă.

Stanley s-a simţit tare bine în California.

Când vizita s-a încheiat, familia Jeffrey l-a expediat acasă într-un plic alb minunat, confecţionat de ei înşişi. Avea marginile colorate

în